

a Bartók Béla Elméleti Líceum diáklapja, 2016/2017-es tanév, 3. szám, ingyenes

BENNE A SZIKRA

„A rajtunk most átvonuló zivatar annak előjele, hogy egünk nemsokára kiderül, s jobb napokat fogunk látni, mert lehetetlen, hogy akár a baj, akár a jó örökké tartson, s ebből az következik, hogy mivel a baj már soká tart, a jónak közel kell lennie.” (Gabriel García Márquez)

Ilyenkor érzem azt, hogy a lelkem sír, mintha már nem sokáig bírná ezt a rengeteg feszültséget. Csend van körülöttem, és csak ilyen alkalmakkor tudok igazán felszabadultan írni, összeszedni a gondolataim, amelyek egymást követik és összefonódnak, mert ők alkotnak engem.

Eszembe jut minden, ami az elmúlt időszakban történt és elhangzott: „Csodás munkát végzel.”, „Nyugi, ezt együtt csináljuk.”, „Büszke vagyok rád!” Ezek attól kapnak értéket, hogy emberek elismerik a munkád. Gyakran érzem, hogy egyedül vagyok, viszont az ilyen esetek igazolják azt, hogy mindig lesz nekem valaki, akiben teljes mértékben megbízhatok, akire számíthatok, aki támogat. Ők a számomra kimagaslóan értékes emberek, akikért köszönettel, hálával tartozok. Ha valaha bizonytalan vagyok vagy kételyek merülnek fel

bennem, újraolvasom ezeket a beszélgetéseket, mert szeretek eljátszozni a gondolattal, hogy valaki tényleg sokra tart engem emberként, hogy nem hiába harcolok. Még pontosan én sem tudom, hogy miért. Azért, hogy minél jobban érvényesülni tudjak, úgy magánélet, mint hivatás terén. De hogyan? „Most élsz./ Most vigyázz, hogy jól csináld” – hangzott el egy ikonikussá vált dalban. De ki dönti el rólunk, hogy valóban jól csinálunk-e valamit? A szülők? A tanáraink? A társadalom? Saját magunk? Lehet, hogy fantasztikus orvos lehetnék, viszont már nem tudom, hogy tényleg én akarom ezt, vagy csak elvárják tőlem? Rengeteget változunk: nézőpontjaink a világról átalakulnak, más értékek kerülnek előtérbe életünkben. Ezek ellenére viszont, talán túl gyakran is, „sablonos” elvekkkel találkozok: „Nagyon jó vagy reál tantárgyakból?! Akkor miért nem ilyen egyetemre mész? Sokkal több pénzt kereshetnél ott.” De nem általánosíthatok, mert ez nem vonatkozik mindenkire. Szerencsém volt megismerni olyan személyeket, akik elkötelezték magukat elképzeléseik mellett, és meglátásom szerint nagyon jól is tették.

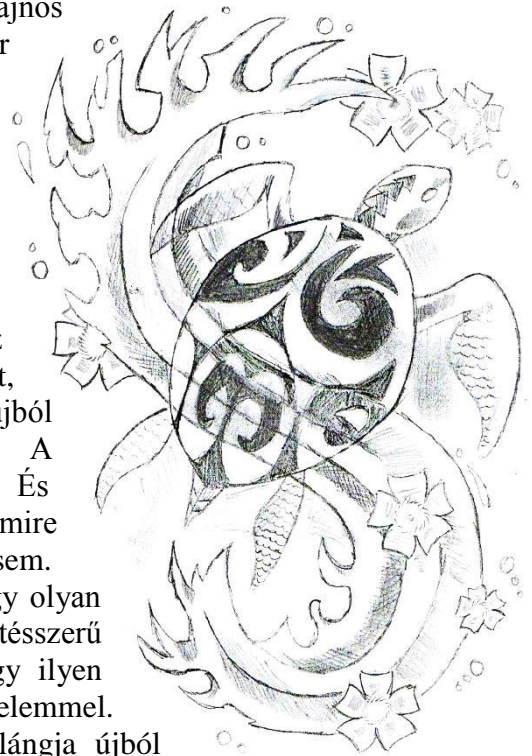
Lehet, hogy most még nem fogom fel teljességükben ezeket a szavakat, mert valahogy hihetetlennek tűnik az, hogy vannak még olyan emberek, akik képesek kitartani a véleményük mellett és

Folytatás a 2. oldalon

meggyőződésük, hogy mindenki a saját elveit kellene képviselje, mert sajnos a személyes egyediség gyakran háttérbe szorul; és akárhányszor visszagondolok a beszélgetésekre, ég a lelkem. De nem rossz értelemben. Olyan, mintha egy kicsi szikra lángragyúlna a szívemben és fokozná a vágyam. A vágyam a szeretet felé. Az a szeretet, ami akkor mutatkozik meg, amikor írhatok. Bármiről, ami eszembe jut; senki sem szólhat bele, hogy nem tartottam be a kritériumokat, nem 30 soros a szövegem, vagy nem követtem a téma fonalát. Mert ilyen vagyok. Senki sem értheti teljesen, mert a szikra mindenkiben másképp van jelen. Ugyanakkor megtisztelő érzés az, hogy valaki tud osztozni az örömeimben. Hogy tud bátorítani, mert tudja, hogy a szikra lángra kaphat, és lángra is kap. Csak a tűz elfakul, ha nincs mivel égnie. De újból és újból megtalálja a forrását. Mindig. Főként az emberek szeretetében. A döntéseimet sosem fogom tudni 100%-os meggyőződéssel meghozni. És ilyenkor szólal meg Ő. A lelkem. Megsúgja, hogy mit is szeretne, mire vágyik, és csak az én választásomon múlik az, hogy meghallgatom vagy sem.

Sok mindent szeretek csinálni, de az elmúlt időszak elsodort egy olyan pontra, ahol érzem minden egyes pillanat súlyát. Néha mindez meglepetésszerű csapásokkal jár; ilyenkor a szikra lángja már-már elalszik, de ez egy ilyen feladat. Valamikor a nehéz helyzeteket is meg kell tanulni kezelni. Türelemmel. Precizitással. Kitartással. Lelkiismeretes munkával. Akkor a szikra lángja újból fellobban. Csak maradj kitartó a munkád és saját értékeid mellett. Így a szikrad sosem fog kialudni! Kívánom, hogy ebben az évben lásd meg azt, amit eddig nem láttál, halld meg azt, amit eddig nem hallottál, és érezd azt, amit eddig nem éreztél. Tapasztalj minél többet, és élj át minden pillanatot! Kellemes olvasást kívánok Neked a Juvihoz! Legyen részed egy csodaszép új évben!

Dia :)

DÖK-oldal

Karcolat

Annyi minden kavarg most bennem! Nem is tudom, hogy hol, merről, merre kellene belefognom a mondandómba. Tény, hogy valami új vette kezdetét nem is olyan rég, és nem tudjuk, hogy mit rejteget számunkra a jövő. Nem tudjuk, hogy mi fog még történni a terveinkkel, az ábrándozásainkkal, az elképzeléseinkkel és a reményeinkkel.

A DÖK is sok mindennel készül számotokra. Reméljük, hogy idén sikerül még jobban összeszoknunk és még színvonalasabb rendezvényeket szerveznünk Neked, kedves Olvasó! Tervezgetünk számodra ezt is, meg azt is, amit egyelőre nem árulhatok el. De egy biztos, a Valentin-napot idén sem fogjuk kihagyni!

Nem is húzom tovább a szót, hiszen nem tudnék leállni, olyan sok kérdőjel van bennem. Így inkább itt hagyok valamit a Juventus lapjai között azok számára, akik ugyanebben a helyzetben vannak: egy idézetet, akárcsak az előző számban is. Nem kell te, én, vagy akárki marcangolja magát a kérdéseivel, hiszen majd az év folyamán akarva akaratlanul megkapjuk rájuk a válaszokat. Ne gondoljuk most túl a dolgokat, hiszen bele fog fájdulni a fejünk, inkább fogadjuk meg Müller Péter szavait: „Azt üzenem, hogy élj a világ ellen és légy bolond!”.

Braji :D

Kijózanodás

Kevésbé jellemző módon, hazánkban idén (igazából tavaly) egy végtelenül diszkrét választási kampány zajlott le, melynek végkifejletként a Szociáldemokrata Párt és a liberálisnak csúfolt ALDE alkotott közösen kormányt. Megpróbálok keserűségemnek máshol hangot adni, ha ezt az iskolaújságban olvasod, akkor ez feltehetően sikerült is.

Tekintsünk el attól, hogy legnagyobb pártunk demokratikusan megválasztott elnöke egy jogerősen két év felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt úriember. Nézzük el a legnépszerűbbnek bizonyult kampány burkolatlan xenofóbiáját. Ez az elvárt, nem igaz? Ha az az ominózus plágium sem számított, akkor ez végleg jelentéktelennek tetszhet a román közvélemény számára.

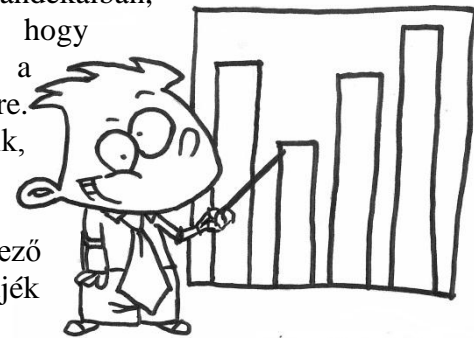
De ennyi elég is volt, nem szeretném, hogy ösztönszerű ellenzékiiséggel vádoljanak, ezt manapság különösen nem érezném méltányosnak. Ennek érdekében magam is leszek annyira nagyvonalú, hogy kedvenc területünkre, az oktatásra korlátozódok. Be kell vallanom, ezt sem kímélték különösebben. Az új tanügyminiszterünk (iskolás pályafutásom alatt a tizenötödik tanügyminiszter – és nem, nem ismétlem évet), Pavel Năstase (emlékeztet valakire, nem?) beiktatásának napján azt nyilatkozta, hogy nem érti, mi ez a hatalmas érettségi örület. Állítása szerint ifjú korában csak a diákok 40%-a érettségizett, ez így is volt rendben. Különben is, a fiatalok jelentős része képtelen a vizsgán átmenni. Azon felül, hogy ez a kijelentés módfelett rosszindulatú és politikailag tökéletesen inkorrekt, szöges ellentétben van a miniszter úr pártjának a hivatalos világnézetével. Semmilyen őszinte, modern szocialistának nem fordulna meg a fejében, hogy polgártársait ilyen látványos módon lenézzék. De hát tudhatnám már, hogy itt rég nincs szó elvekről, ideálokról. Bármennyire rosszul hangzik, ezek az urak még szocialistának is rosszak. Míg nyugati elvtársaik arról beszélnek, hogy mindenkinek hozzáférést kell biztosítani az egyetemi oktatáshoz (és legalább egy évet mindenki egyetemre is kellene járjon), hazánk büszke osztályharcosai szögesen ellenállnak az efféle erkölcstelen, nemzetietlen külföldi befolyásoknak, mindezt olyan derűsen képmutató szlogenekkel, mint a „*Trimitem la Bruxelles oameni*

mândri că sunt românii, care vor apăra România”.

Szánalmas, de elsősorban nem az üzenet tagadhatatlanul primitív és populista tartalma, hanem a baloldali internacionalizmussal fennálló összeilleszthetlensége miatt.

Ismét elkalandoztunk a miniszter úr üdvözlésétől, mondjuk kollegáit szem előtt tartva, ez korántsem meglepő. Nagyon szeretnék annyira reménytelenül az elkövetkezendő négy évhez hozzáálni, mint a tavalyihoz. Lehet, hogy nekem nem hiszed el, de én is sokkal jobban szeretek bízni, mint örökösen kételkedeni. Csak ez ritkán adatik meg nekem. A rengeteg ember által gyűlölt technokrata tanügyminiszterek (kiváltképp Dumitru úr) elszánt, jóindulatú, párbeszédre nyílt emberek voltak. Természetesen velük kapcsolatban is lehetett volna kritikát megfogalmazni, a sokak által az egy éves munkájukhoz kötött hatalmas elvárásokat azonban méltánytalanok érzem.

Leginkább nekik köszönhetjük a Tanulói Statútum érvénybe lépését és azt a számtalan konzultációt, amely során végre meghallgatták a diákság képviselőit. Az egyetlen dolog, amivel vádolhatók: a naivitás. Gyermeki őszinteséggel bíztak népük megváltozási szándékaiban, valamint abban, hogy valós igény van a populizmusnál többre. Ma már úgy tűnik, tévedtek. Egy évig élt a változás csekély, ám létező reménye. Nyugodjék békében!

Zalan

Ajánlók

The shallows (A zátony)

Nancy Adams (Blake Lively), az anyja halála után elutazik egy tengerpartra Mexikóba, ahol az édesanyja tartózkodott akkor, amikor várandós volt vele. Felvezette az alaphelyzetet, a főszereplő aznap szörfözés közben egy cápa áldozatává válik. Az egyik lábával megsérülve egy zátonyon ragad, elég messze a parttól.

Öngyilkosság lenne úszni próbálni, mert a vérét érezvén a cápa hamar utoléri. Mivel egy orvosi egyetem diákja, jól tudja kezelni a sebet, és megpróbál minél többet tenni egészsége érdekében. A cápás eset napján Nancy két másik sráccal is találkozott szörfözés közben, de ők már távoztak a partról, amikor mindez megtörtént. Másnap viszont ismét találkozik velük; sőt, nem ők az egyetlenek, akikkel szemkontaktust tart, hanem egy másik részeges pasas is, akinek majd megfigyelhetitek a sorsát. A nő jó stratégiákat eszel ki és harcol az életéért, ahogy az anyja is tette a rák ellen. Utolsó terve előtt egy goprora (ha megnézitek, meglátjátok, hogy honnan kerül elő) felvesz néhány üzenetet családtagjai részére és segítséget kérvén, eldobja ezt a part felé.

Mivel nem szeretném lelőni a „poént”, nem fogok mélyebbre menni. Nem kell a vértől való irtózás miatt kihagyni a filmet; van néhány jelenet, amely talán egyeseknek rémisztő, de akinek tetszett a *127 óra* című film, annak szerintem ez is tetszeni fog.

Anna Sheehan: *Hosszú álmom*

Metzi

„Mindig olyan sokáig kapaszkodtam az álmaimba, amíg csak tudtam. Megszállottan játszottam ezt a játékot, igyekeztem fejben tartani minden álombeli képet, amelyek könnyen ködbe vesztek.”

Mit kezdesz magaddal, amikor arra ébredsz, hogy a szüleid és az első szerelmed rég elhunyt? Rosalinda Fitzroy 62 évig aludt, majd egy csókra ébredt. Elzárva az altatókeltette álomban, a 16 éves Rose átaludta a Sötét Korszakot, amely milliók halálát követelte. Rose – aki egy rég eltűnt csillagközi birodalom örököse – egy olyan jövőben ébred, ahol egyesek csodabogárként, mások fenyegetésként tekintenek rá.

Rose mindent megtesz annak érdekében, hogy beilleszkedjen ebbe az új világba, és maga mögött hagyja a múltat. Egyre jobban vonzódik az őt csókkal felébresztő fiúhoz; azt reméli, hogy ő majd segít neki újrakezdeni az életet. Amikor azonban halálos veszély fenyegeti életét, Rose kénytelen szembenézni a múltjával azért, hogy lehessen jövője.

Nagyon tetszett ez a könyv! Van benne feszültség, szerelem, akció és sok hirtelen fordulat, amitől teljesen ki lehet készülni. Nagyon élveztem, és remélem ti is élvezni fogjátok. Érdemes elolvasni!

B. Bea :D

- Menjen tovább, nincs itt semmi látnivaló! – mondja a rendőr.
- Újságíró vagyok, látnom kell, mi történik!
- Azt mondtam, menjen! A részleteket holnap majd úgyis elolvashatja az újságban.

SOROZAT

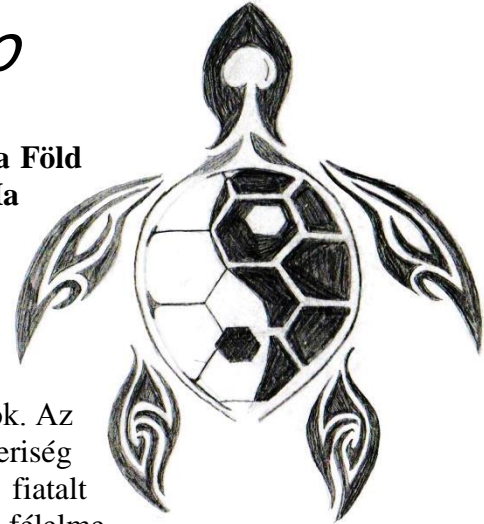
The 100

Kíváncsi vagy, mi lehet az emberiség sorsa sok év múlva, miután a Föld élehetlenné válik? Élhető lesz-e újra? Lesz-e, aki éljen rajta? Ha mindenáron meg szeretnéd tudni, könnyen kiderítheted, hogy ezt hogyan képzeled el Jason Rothenberg. Csak kapsd be az internetet, géped be azt, hogy *The 100*, és kezd az első epizóddal.

A sorozat az űrben kezdődik. Nagyon kevesen menekültek meg, miután egy nukleáris csapás elpusztította az emberiség nagyrészét. Rengeteg évig egy „bárkán” élnek az űrben, de ott is elkezdnek megjelenni az akadályok. Az oxigén kezd elfogyni. Ha nem oldják meg hamar ezt a gondot, az emberiség teljesen kipusztul. Más megoldást nem látnak, csupán azt, hogy 100 fiatalat visszaküldenek a Földre, hogy megtudják, élhető-e. A 100 kiválasztott ember félelme azonban egyből elszáll, miután kinyílnak az űrhajó ajtajai, amin hazautaztak, és nem hálnak meg a radioaktív sugárzások miatt.

Természetesen veszélyek is akadnak: néhányan életüket veszítik, de csak később jönnek rá arra, hogy nem a rengeteg évvel azelőtt bekövetkezett nukleáris katasztrófa miatt, hanem azért, mert a Földön élnek még emberek, akik minden áron megvédik a területeket az „égi emberektől”. Közben a visszatérők makacskodnak, színlelik saját halálukat, hogy a bárkán élő többi ember ne térjen vissza a Földre. Clarke, Wells, Finn, Bellamy, Octavia, Murphy, Monty és Jasper állnak a visszatérő csapat élén, a bárkán pedig Raven, Marcus, Abigail és Thelonious tartja a lelket az emberekben.

A sorozatnak már 3 évada jelent meg. Minden követője türelmetlenül várja a 4. évad első epizódját. Te is közéjük tartozhatsz!

Szeretnénk...

Ismét kémia óra. Meg aztán német. Ha belegondolunk, egy lyukasóra lehet 50 perc semmittevés. Nem fejlődünk, csak baromkodunk, s nyomjuk az okostelefonokat. De mivel leszünk többek egy óra alatt? Mennyivel ér többet iskolánkban egy reál tantárgy, a humán tantárggyal szemben, vagy egyáltalán miért több bármelyik ezek közül egy művészeti ággal szemben?

„A színészeket nem fizetik meg jól.”

„Nem lesz mindig koncerted.”

„A festészet mellett kell egy egyetemi végzettség.”

Ezek sajnós igaz kijelentések, és legtöbben már csak hobby szinten művészkedünk. Meg lehet élni nagyon jól a táncból is. Csak kockázatos... Befutsz vagy sem a „jók” közé? Mennyit kell befektess addig, amíg kereshetsz e műfajból úgy idő, mint pénzügyi szempontból?

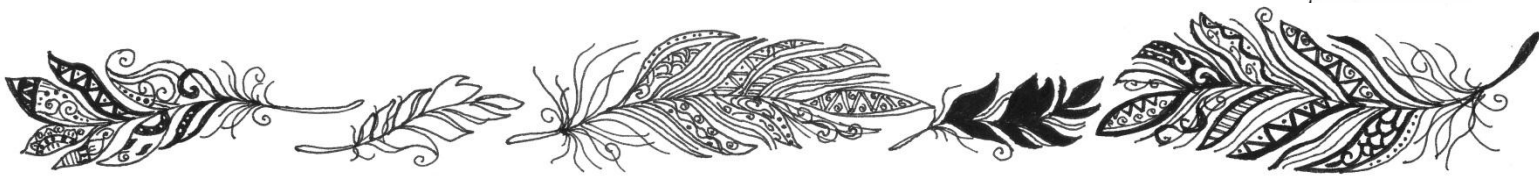
Szeretem. Igen, szeretem szeretni, szeretem bántani, szeretném megszerettetni vele a világot. Szeretek égetni, szeretek létezni, szeretek látni, hallani, érezni, s játszani. Tapasztalni, tanulni, fejlődni, s nem csak létezni: élni. **Szeretnék.** Szeretnék mindent egoistán magamnak, bár szeretnék jó lenni. Szeretnék jól lenni; mindent, amit tudok leírni. De nem ide. A parkettre. S táncolni. Szeretnék feledni, de részletekre emlékezni, szeretnék bátornak lenni, s csak menni. Hova? – Előre. Majd kiderül, hogy ha ennyire szeretnék szeretni, mi állít meg művészkedni.

Érték. Minden. Legyen az ember vagy állat, növény vagy tárgy. Legyen saját értékrendünk, feleljünk meg magunknak, ne mások elvárásainak. Legyünk mi: egyéni, de kollektív!

G. Bea

Metzi

Ahalál

Közölték a hihetlent, de én azt is elhittem,
Hisz a hitetlen is hiszi, hogy a semmiből lett minden.

Valaki úgy gondolta, megírja a könyvet,
Amely tartalmaz majd mosolyt is, és könnyet.

Meg van írva rég, hogy élni fogsz és halni,
A kettő között pedig mindent megtapasztalni.

Tudod mindig jobb adni, mint kapni,
De vajon mi a könnyebb: Élni vagy Halni?

Az életed során sok embert megismersz,
De másnak kitarulkozni soha nem mersz.
Minden ami történik az csak az ember kára,
Hiszen hamarabb talál halálra, mint magára.

Míndegy hogyha fáj, nem számít, ha mérgez
Senki sem gondol, senki sem érez,
Megengeded magadnak akkor is, ha nem legális,
Önmagadat kínozod, miközben tudod, hogy ez letális.

De mért is hagynád magad, mikor tehetsz ellene?
Hisz egyáltalán nem biztos, hogy eljutsz a fellebbe...

Túlságosan félsz ahhoz, hogy változz,
Könnyebb lenne az, hogy innen eltávozz?

És hogyha megteszed, mi változik meg?
Tested meghal, de lelked még remeg.
És a sírkövedre mi lesz majd írva?
Hogy egerutat nyert, de szeretetet soha...

Ne add meg magad ennyire könnyen,
A gyávaság nem szerepel ebben a könyvben.
A halál pillanatnyi, az élet viszont örök,
Tudod jól az egyik hamarabb lepörög.

A halál eljön érted, ha valami nem működik,
De ne feledd: a múlt mindig megisméltődik,
Meg kell értened, hogy a hibáidból tanulsz,
Mert ha nem teszed, vége... és kimúlsz.

Sisko

levegővel, érzed a természet erejét a testedben. Boldog vagy.

Most emlékezz vissza minél több olyan pillanatra, amikor szabadnak érezted magad, amikor boldog voltál. Az ereidben folyt minden érzélem, az egész testedben szétterjedt. Képzeld el, hogy megint ott vagy, abban a pillanatban, érezd, hogy ott vagy. És mosolyogj. És tényleg boldog vagy.

Képzeld el

Képzeld el azt, hogy a tengerparton vagy. Hallod a víz csobogását és érzed, ahogy a homok finoman simul a bőrödhöz, a nap cirógatja az arcodat, hallod a gyermekek kacagását. Ketten éppen labdázna. Valaki homokvárat épít. A langyos víz kihullámszik a partra, lágyan lemossa a homokot a lábadról, hallod a madarak csiripelését, s úgy érzed, érted, amit beszélnek. Boldogok.

Most képzeld el, hogy egy hegytetőn vagy, a síléc a lábadra rögzítve, éppen indulnál lefelé, de te megállsz egy percre, csak hogy élvezd.

Élvezed, ahogy a hideg csípi az arcodat, de a vastag ruhák meleget tartanak. A nap kibukkan egy felhő mögül, kissé felmelegíti arcod csupaszbőrét, aztán ismét elbújik egy bolyhos felhő mögé. A hófehér hegyek fénylenek, a fenyőket is hó borítja.

Hallod, ahogy süvít a szél, odaképzelsz néhány farkasvonyítást, ők is boldogok.

Most képzeld el, hogy otthon vagy. Fekszel az ágyadban, kezdedben egy bögre meleg tea, vagy forrócsoki. Belekortyolsz, enyhén megéget, de nem érdekel, mert finoman csiklandoz az édeskés íz, jól esik. Olvasod a kedvenc könyved, újranezedsz a kedvenc filmedet. Most jön a kedvenc részed. Sorozatot nézel, éppen új epizódot indítasz. Az ablakod bukóra nyitva áll, kint esik. Hallod, ahogy az esőcseppek földet érnek, látod ahogyan esik, mintha a cseppek megcsókolnák a földet minden egyes alkalommal, ahogy talajt érnek. Szellő fúródik be a kis résen, az arcodat simogatja, kellemes. A tűzhelyen recseg az égő fa, szikrázik, mint valami csillag.

Kilépsz az erkélyre. Sötét van. A felhők foltot hagynak, amin keresztül a csillagok összetömörülve figyelnek téged, a Hold fénye kiszűrődik a felhők között. Teleszívod a tüdődet friss, eső illatú

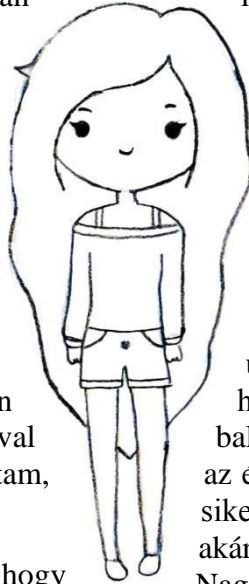
G. Bea

„Veszély sugárút”

Helló! A nevem Kreatívciikk. Örülök, hogy megismerhettelek, nem tudom a neved, de annyira nem számít, nem igaz? Hisz mindig változik. Én is mindig változom, szóval semmi gond nincs a változással.

Néhány szót rólam. Ö, hol is kezdjem? Sok konkrétumot nem tudok felsorolni. Amint már fent is említettem, mindig változok. Van amikor hosszabban „testesítem meg” a gondolataim, „a lelkem”, de megtörténhet, hogy türelmetlen vagyok és röviden, tömören fejezem ki magam. Van amikor megjelenek az újságban, ilyenkor szabadon ítéltettek, megengedem... Mondjuk, sokat nem tehetek ellenre. Felvállalom a gondolataim és a szavaim. Viszont megtörténhet, hogy a „fentiek” nem értenek egyet véleményemmel, ezért nem mutogathatom magam. Nem szoktam megharagudni, amúgy is minden újságban „megjelenek”. Szerintem most már rájöttetek arra, hogy az egyik tulajdonságom a szerénység. Aki erre rájött, azt tapsban részesítem... Most. Általában egy témával kapcsolatban nyilatkozom. És arra gondoltam, hogy mi lenne, ha most nem?

Ha megengeded, megkérdezem, hogy hogy vagy ma? Jól érzed magad? Milyen újra iskolában lenni? Ne hazudj! Látom a fintorgásokat minden óra előtt, és hallom is, amit mondasz. Lehet nem örülsz neki, hogy megint itt vagy a padban..., sőt, biztos nem örülsz neki, de hiába. Egyszer biztos hasznodra fog válni az, hogy órákat „pazarolsz” egy számodra haszontalan tantárggyal. Lehet, hogy tényleg haszontalan lesz, de honnan tudhatnád? Ha még abban sem vagy biztos, hogy mit kezdesz magaddal sulis után. Egyébként én jól vagyok, köszi. Nekem jól esik megint iskolában lenni, hisz úgyis kb. egy hónapban egyszer tisztellek meg a jelenlétemmel. Legalább tettesd magad, hogy örülsz nekem egy kicsit, ha már megtettem ezt a hosszú utat.

Hogy milyen hosszú utat? Húha, ne is tudd meg, min kell keresztül mennem, hogy most itt legyek, ahol te is láthatsz, és beszélgethetünk... Rengeteget kell harcolnom. Jelenleg egy tizenegyedikes, 17 éves kamasz lánynak a kreativitását erőltetem meg és az ő agyacsakájából

hullok ki részenként. De ne tudd meg, mi van ott. Nagyon veszélyes egy hely... Úgy képzeld el, mint egy nagyon forgalmas utat, ahol ugyan van jelzőlámpa, de a járművek nem igazán figyelnek ezekre. Nagyon sietnek valahova... Gondolom, mindegyik a „gondolatcsaládjához” siet megbeszélésre, vagy ilyesmi. Türelmetlennél türelmetlenebb gondolatok lökdösődnek, s kishíján (ha nem vagy figyelmes és óvatos) lelöknek egy száguldó kocsis elé. A villamosokról és a mentőautokról nem is beszélve. A villamosok általában tömve vannak, de csak azok a gondolatok utaznak rajta, akik lusták, és hát... minél többet szeretnének késni. A mentőautók? Azok pont úgy száguldanak, mint a valóságban, hol egy haldokló, idős gondolatot szállítanak, hol egy baleset történt és megmentésre, újírtásra szorulnak az éppen sérült gondolatok. Néha egy-egy nagyon sikeres gondolatszállító repülő lezuhan..., és nem akárhova, hanem az utcára, ahol mi is sétálunk... Nagyon, nagyon nagy felfordulás van odabent. Az én dolgom pedig az, hogy lépésenként, lassan, átérjek az út túloldalára. Ha sikeresen átérek, akkor hát megtörténik a találkozás a szerzővel. Ott ketten megbeszéljük, hogy miről is beszéljünk. Néha hosszú folyamat és sok vitával jár. Néha egy-kettőre megbeszéljük, és egy eredményt is elérünk.

Mi lehet a legrosszabb, ami megtörténhet? Az, hogy ha kockára teszem az életem azzal, hogy átmegegyek azon az úton (amit melleleg át kéne nevezni a „Veszély sugárútnak”) azért, hogy beszélgessek a szerzővel, de kiderül, hogy nincs miről beszélünk. Na, annál cikibb helyzet senkinek nem kívánok. Ja, és utána vissza kell mennem ismét a másik oldalra, mert hát ott vannak a lakások. Közönséges halandók nyelvén, a „fiókok”.

Mit szólsz ehhez a beszélgetéshez? Nekem tetszett, remélem neked is. Lehet, hogy többször el kéne még így beszélgetnünk. Én örülnék neki. De minden esetre, köszönöm a beszélgetést, és a mihamarabbi viszont látásra!

Szilvi

Kérdések

Hölgyeim és Uraim! Bemutatom Önöknek a „Miért van az, hogy...” kérdések sorozatát. Ne is szaporítsuk tovább a szót, kezdjük el!

Miért van az, hogy amikor új személyekkel találkozunk, ítélkezünk? Miért van az, hogy ha (lányok esetében) kisminkelve, szépen felöltözve, végig sétál az utcán, egyből magára tereli az „éhezők” szemeit, és elvonja a figyelmüket? De akár a fiúk is érezhetnek így, hiszen vannak elég ijesztően bámuló nők is az utcán. Miért van az, hogy ha a természetre bízod magad és nem bújsz el egy „mázos maszk” mögé, nem is figyelnek oda rád? Miért van az, hogy „Te csúnya vagy, nem is akarok hozzád szólni!”? Miért van az, hogy „Te szép vagy. Mit is mondtál, hogy hívnak?”?

Ezeken gondolkodva rájöttem, hogy milyen igazságtalanok vagyunk. Tulajdonképpen nem jöttem rá, mert már tudtam előtte is, de most ismét rá kellett döbennem. Igazságtalanok és önzőek vagyunk sok emberrel szemben. Elítéljük őket, amiután egy pillantást vetünk rájuk. Miért? Nem is adod meg neki az esélyt, hogy bebizonyítsa, hogy ő olyan amilyennek te elítélted, vagy éppen ellenkezőleg, sokkal másabb. De persze az már nem vicces, ha te kerülsz azok helyzetébe, akiket elítélnek.

Ha tudod, hogy milyen érzés, akkor mégis miért teszed te is azt?

Nem leszel jobb senkinél, attól mert valakit sikeresen kiközösítesz. Nem leszel senkinél sem jobb és viccesebb, ha valakiről olyat feltételezel, amit nem is tudsz alátámasztani, hiszen nem ismered, de röhögsz, és a barátaid röhögnek azon, amit te mondtál... Elgondolkodhatsz

azon, hogy milyen lett volna, ha a mostani barátaid elítéltek volna és nem is adják meg az esélyt, hogy barátkozhass velük, mert te ilyen és olyan vagy. Nem valami melengető érzés.

De rájöttem arra, hogy hiába mondja bárki is azt, hogy ne ítélkezz, mert az ítélkezés (sajnos) az emberi természet egyik fő vonása. Leszoktam én is arról, hogy ezt mondjam, hisz semmi értelme. Nem szoktathatsz le senkit egy olyasmiről, ami hozzátartozik a természetéhez, nem igaz? Nap mint nap megteszem én is és te is. Már annyira természetessé vált a „mindennapi ítélkezés”, hogy észre sem vesszük, hogy gondolatainkban mustráljuk az éppen velünk szembe jövő személyt. Ezért neked sem mondom azt, hogy ne tedd, hisz úgyis meg fogod tenni.

Csupán egy kis baráti tanácsot fogok adni. Amiután elítéltél valakit, próbálj meg ne engedni annak az ítéletnek. Próbáld meg nem elvenni azt az esélyt, hogy megismerhesd azt a személyt. Az élet rövid és nem tudhatod, hogy ha az a személy egyszer fontos szerepet fog játszani az életedben, vagy te az övében. Ezért ne foszd meg őt ettől az esélytől, de saját magad sem.

Nekem működött, és hidd el, amikor azt mondom, hogy minden személy olyan meglepetéseket rejt számodra, amire nem számítasz. Persze, megtörténik az is, hogy az ítéleted végülis igaz. De senki sem mondta azt, hogy mindenkivel kötelező barátkozni, nem? De nem bánhattad meg, hogy megismerted, hisz legalább megtanulhattad, hogy azok az emberek nem a te típusod.

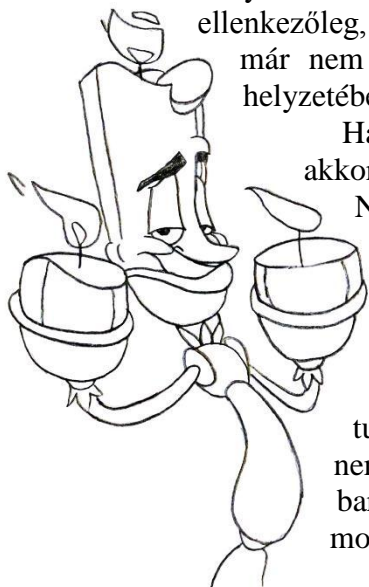
Ne feledd, hogy ragadj meg minden esélyt, amit az életed felajánl. Mert több mint valószínű, hogy kétszer nem fogja felajánlani ugyanazt a dolgot. ☺

Yours truly,
Anonymus

Főnök az egyik fiatal alkalmazotthoz:

- Goran, hiszel a halál utáni életben?
- Nem.

– Akkor felvilágosítalak, hogy a nagymamád, akinek a temetésére szabadnapot kaptál, itt járt, és utánad érdeklődött.

Általa, ővele, őerte

„Honnan fogom tudni, hogy ki a nagy Ő?”
 „Majd Ő lesz életem szerelme!”
 „Megtaláltam a nagy Ő-t!”

Sok lány legnagyobb álma az, hogy megtalálja élete szerelmét. Azt a fiút, aki számára a tökéletes, állítása szerint boldoggá tudja tenni és ezért csak vele képzelheti el az egész életét. Van aki mély álmódzásba esik, elképzei magának a tökéletes pasit, vonzó külsővel, a legjobb belső tulajdonságokkal, sőt, miért ne, a legjobb munkahellyel rendelkezik? Csak arra vár, hogy „Puff!”, egyszer csak leessen az égből az a csodálatos teremtmény, aki olyan, akár egy földretévedt angyal. Nem akarok ezzel senkit sem megsérteni, vagy éppenséggel az álmait összetörni, csak tudatosítani akarom bennetek, hogy azt várhatjátok is...

Szerintem, vagy jobban mondva számomra nagyon hülyén hangzik az, hogy létezik A NAGY szerelem, és rá kell találnod. Lehet, hogy szerelemből több is van, de nagyon-nagyon szerencsésnek kell lenned ahhoz, hogy rátalálj arra az emberre, akivel minden könnyebb, és aki kiegészít téged. Véleményem szerint az jelenti az igazán tartós kapcsolatot, amikor a két fél teljes mértékben ellentétes. Mivel akkor el lehet mondani azt, hogy kiegészítik egymást és könnyen segíthetnek egymásnak. Az idő során a kapcsolat, vagy akár külön-külön a két fél is, különböző konfliktusokba fog ütközni, amikor jó, ha van valaki, aki segítsen másképp látni a dolgokat. Más szóval: képes megváltoztatni. Igen, most sokan azt mondhatnátok, hogy ez egy rossz dolog, mert sokszor hallom azt, hogy: „Mi? Én változom meg érte?” vagy „Miért akarna ő megváltoztatni? Elvégre úgy szeret, ahogy vagyok, és amilyen vagyok.” De higgyétek el nekem, nem csak azt kell látni, hogy ő megváltoztat, vagy azt, hogy miatta megváltozunk, hanem azt is, hogy ennek köszönhetően egy jobb emberré válhatunk. Sokáig én is azt gondoltam, hogy ez így rossz, de nem rég rájöttem arra, hogy merni kell változtatni.

Az, hogy valaki megváltozik, nem feltétlenül jelenti azt, hogy „Úristen, most a másik megváltoztatott engem!”, és ez milyen rossz, hanem azáltal is egy jobb ember vagy, és meg tudod oldani a konfliktusokat, helyzeteket. Képes vagy arra, hogy bocsánatot kérj, és arra, hogy megbocsáss... Lehet, hogy egy kicsit furcsán hangzik, de ez általában így van...
 Üdv, Dr. LóvÉna ☺

Amikor alkotsz

Érezted már azt, hogy nem tudod kifejezni magad a szavak által? Vagy azt, hogy nincs akivel megosszad gondolataidat? Téged nem ért meg senki? Vajon mit kell ilyenkor tenni?

Sajnos azt nem tudom, hogy hogyan változtass az érzelmeiden, azt viszont tudom, hogy hogyan fejezd ki őket. Alkoss!

Mindenkiben van kreativitás. Benned is! És mindenki jó valamiben. Lehet, hogy az elején nem fog még olyan jól menni, de lassan-lassan belejössz. Az is lehet, hogy egyből óriásit fogsz alkotni. És olyan sok mindenből választhatsz. Festhatsz, szobrászkodhatsz, írhatasz, zenélhatsz.

Érzed a kezekben az ecsetet, és a színekkel olyat festhatsz, amelyet még senki. Az agyagot úgy formálhatod, ahogy csak akarod. Olyan érdekes történetet, vagy érzelmes verset írhatasz, amelyet még senki. S amikor zenélsz, és játszol egy hangszeren, vagy énekelsz, érzed, ahogy a feszültség a dallamon keresztül elhagyja a tested. Alkoss így, vagy ahogy te azt jónak látod. És tudod, hogy az mindig egyedi lesz, hiszen nincs még egy olyan ember a világon, mint te. Senki sem érez úgy, mint te.

Alkoss, mert azzal ki tudod fejezni magad. S talán húsz év múlva te leszel a következő Picasso.

Zuzsi

Körkérdés

A z utóbbi időben egyre többet hallunk a földönkívüliekről, azokról a kicsi, zöld lényekről, amelyek más bolygókon laknak. Van aki szentül hisz az űrlények létezésében, de van olyan, aki szerint az egész csak szemfényvesztés. Tegyük fel, hogy létezik a miénknél fejlettebb civilizáció is, melyhez a kérdésem is kapcsolódik: *Mit tennél, ha a földönkívüliek rajtad keresztül próbálnák megüzenni, hogy közelednek a Föld felé és el akarják foglalni?*

Gy. N.: Felsorolnám, hogy milyen hülyeségeket csinált az emberiség. Van egy olyan érzésem, hogy rögtön visszafordulnának.

S. D.: Szólnék az embereknek, hogy vegyék elő a fegyvereket a *The Thing* című filmből.

E. G.: A földönkívüliek nem üzennek ilyesmit, ők támadnak... Na jó, nem. Elmondanám, hogy a Föld lakói különböznek az általuk ismert élőlényektől. Az emberek nagy része hülye, de azt a 30%-ot, akik intelligensek, azokat előnyösebb megtartani és repopulálni.

P. B.: Kijelenteném magam a királynőjüknek.

C. G.: Odaadnám Brigit.

A. N.: Imádom a földönkívülieket.

B. B.: Hívnám a terroristákat... Nehogy odaírd! Nehogy odaírd!... Na mindegy.

Hívnám a terroristákat, hogy háborúzzanak.

H. B.: Az információt megtartanám magamnak, és kegyelmet kérnék számomra.

P. C.: Há' mit tegyek? Hisz Romániába úgysem jön senki.

M. R.: Énekelnék nekik a békéről.

G. L.: És világvége lenne? Ö... Hívnám a Flasht.

A. E.: Csinálnék egy bunkert és elbújnék.

Sz. E.: Azt, hogy boldog karácsonyt.

J. D.: Bolondnak érezném magam és elgondolkoznék azon, hogy vajon nem kellene elmenjek pszichiáterhez.

K. E.: Beleegyeznék az egészbe és én lennék a legelső, aki közvetítené, hogy az űrlények léteznek.

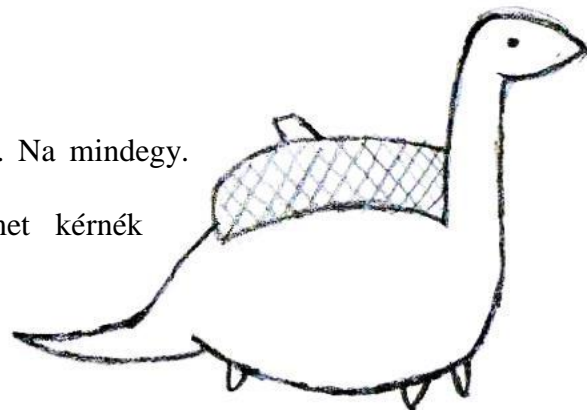
R. H.: Halott mindenki. ☺ Jönnek a földönkívüliek.

Sz. Z.: Elmennék velük sörözni.

Sz. N.: Megmondanám nekik, hogy mi szeretjük őket, és ezért ne foglalják el a Földet.

S. T.: Megmondanám nekik, hogy már nem férnek a Földre, úgyis sokan vagyunk, szemfényvesztés elfoglalni. Amúgy én szívesen ellátogatnék a bolygójukra.

B. B.: Megkérném, hogy alakítsanak át UFO-vá minket is, hogy együtt élhessünk.

G. Bea

Csokis láva süti recept

Hozzávalók:

- 300 g étcsokoládé (60-70%-os)
- 300 g vaj
- 300 g finomliszt
- 360 g cukor
- 6 db tojás
- 4 db tojásfehérje
- 1 csipet só
- 4 evőkanál cukrozatlan kakaópor

Elkészítés:

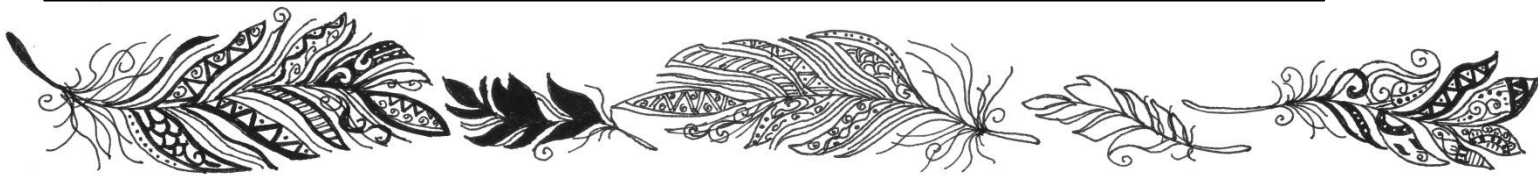
1. A csokit, vajat egy edényben tűz felett felolvasztjuk, majd belekeverjük a kakaót is.
2. Az egész tojásokhoz hozzáadjuk a tojásfehérjéket, és habosra verjük.
3. A felvert tojásokhoz hozzákeverjük a cukrot, a csipet sót, lisztet, majd a langyos csokis masszát.
4. Egy nagyobb méretű szilikon muffinformát kivajazunk, és megtöltjük a masszával.
5. 12-14 perc alatt 180 fokon megsütjük.

B. Bea :D

– Mit veszel?

– Valami szép karórát a férjemnek. Hiszen tudod, pont tíz év van közöttünk. Holnap lesz ötven éves.

– Hihetetlen. Nem is látszol hatvannak.

Körmese

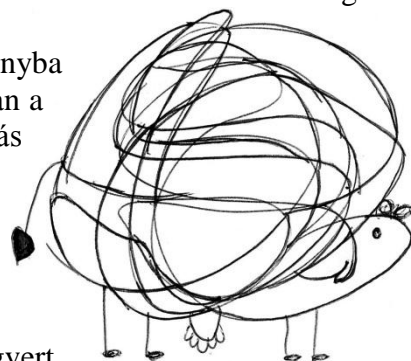
Kedves Olvasó! Ez nem az első, illetve nem az utolsó „Körmese” cím alatt megjelenő cikkünk, ezért bizonyára tudod, hogy a cikk mindig élesen elkerül bármilyen normalitásra vonatkozó tény!

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy firkaboci. Ez a firkaboci úgy döntött, hogy belép a matek füzetbe. Szegényke megijedt a sok kockától. Úgy érezte magát, akár egy börtönben. Ez nem volt elég a firkabocinak, mert jött az ijesztő *lim*, aki bezárta őt egy koordináta-rendszerbe.

A koordináta-rendszer *sin* és *cos* tengelyei elkezdtek ellentétes irányba mozogni, közrezárva, s darabokra boncolva a firkabocit... Leesett a földre és abban a pillanatban az osztályban lévő diákok megfagytak. A tanárnak nem volt más választása, mintsem hogy keressen egy megoldást, amivel a diákok magukhoz térnek. A megoldás pedig a következő volt: felvette a „legvérfagyasztóbb” arcát és akkorát ordított, hogy mindenki azonnal feléledt, mert hangja olyan visító volt, hogy a tenger mélyén alvó bálnát is felköltötte. A bálna mérgesen felébredt és örülten elkezdett csapkodni, hullámokat előidézve.

Ezek után Isten feltámadt. Miután feltámadt, elment és mindenkit megvert. Aztán büntudata lett, rájött, hogy ő mégis csak az Isten. Ezért a következő lépése az volt, hogy mindenkitől bocsánatot kért. Vette a kést és elvágta a torkát..., de nem halt meg, hanem helyette eltűnt egy galaxisban. A galaxisban pokémonokat és polietilén-tereftalátot talált. Mint egy jó környezetbarát, összegyűjtötte őket és hazavitte. Otthon nem tudta, hogy mit kezdjen velük, ezért épített egy hajót. A hajó igazából egy repülő lett az este folyamán, de a kenguru ezt még nem tudta. Reggel összepakolta az elemózsiát és a csomagjait az útra, a hajót pedig rátolta a vízre. A kiséger (aki a házában lakott) a fehér zsebkendőjével intett neki búcsút. Aznap este nagy bulit tartott a haverjaival, és mind lerészegedtek. Másnaposan felébredt a kiséger és szétnézett a házban, egy pillanat után pedig elkiáltotta magát „Azta, fű de kül!”, és elájulva esett le a kanapéra.

Ezt nevezzük mi „egy eseménydús” napnak.

Élvi

Hólabda

Pál Timi kérdezi Horváth Brigittól:

- Mit kívánsz magadnak az új évben?
- Nem tervezek semmit, hagyom, hogy randomkodjon velem az élet.

Horváth Brigi kérdezi Gergelyfi Beától:

- Hogyan mentenéd meg a pingvineket a globális felmelegedés okozta kihalás veszélyétől?
- Egy óriási hűtőbe tenném őket, ami hasonlítana a természetes környezetükre. És lenne benne játszótér is.

Gergelyfi Beáta kérdezi Szabó Nórától:

- Szereted a pingvineket?
- Persze. De a zsiráfok az első helyen maradnak.

Szabó Nóra kérdezi Metz Norbitól:

- Ha pingvin lennél, hogyan ünnepelnéd meg az új évet?
- Elszaladnék az Északi-sarkra és korcsolyáznék a fókákkal.

Metz Norbi kérdezi Vicze Julitól:

- Mit tennél, ha szilveszter estéjén az egyetlen pezsgős üveget véletlenül eltörnéd még éjfél előtt?
- Összetakarítanám és buborékos üdítővel koccintanék.

Vicze Juli kérdezi Palicsák Rékától:

- Melyik volt a legérdekesebb napod a vakációból?
- Az, amikor egy csomó jó dolgot tudtam meg egy fiúról.

Palicsák Réka azt mondja Erdős Zolinak:

- Gyere, Blúdzsínsz, tornaórára!
- Nem lehet! Megjött...

Erdős Zoli kérdezi Rác Hermitől:

- 2016?
- Fura...

Rác Hermi kérdezi Tóth Istvántól:

- Guns'n Roses – „You know where you are?”
- „I'm in the jungle, baby”.

Tóth Istvan kérdezi Kis Ernőtől:

- Pisiltél már publikus helyen? Utcán vagy parkban fák között?
- Persze! Bárkit elkaphat a kisdolog, és nekem könnyebb, mert fiú vagyok.

Kis Ernő kérdezi Homola Melitől:

- Mit jelent számodra az igazi szerelem?
  - Kölcsönös, feltétel nélküli szeretet és tisztelet.
- Szeretettel, tisztelettel és igaz szerelmekben gazdag újsztendőt kívánok minden kedves Juvi-olvasónak!

P. Timi

ARANYKÖPÉSEK

M. E.: Befejeznéd?

Diák: Nem!

M. E.: Akkor nem kérdezem. Fejezd be!

I. Zs.: Alex, mehatsz utaskísérőnek.

Diák: Én megyek, de leszállítok mindenkit utazás közben.

I. Zs.: Azt a foglalkozást terroristának nevezzük...

P. A.: És ki találta meg? Pókerman vagy Superman? Ja, nincs olyan, hogy Pókerman, az Spiderman...

Diák: Mit is ünnepelünk december 1-jén?

I. Zs.: Vörösmarty szülinapját.

N. A.: Mi ez?

Diák: Méz.

N. A.: Kié?

Diák: Xy-é...

N. A.: Hát ilyen keserű az élete?

(a tanár meglátja a vödörke mézet az egyik diák padján)

I. Zs.: Ennyire leesett a cukorszinted?

Diák: Tanárnő, a törökméz miből készül?

D. Gy.: Hát nem törökből és mézből.

(félévire való felkészülés)

D. Gy.: Timi, megnézzük ezt a feladatot?

Diák: Hát én mind nézem...

D. Gy.: Senki sem szokott vasreszeléket enni azért, mert szüksége van vasra.

D. Gy.: Ismeritek azt a mondást... (közben eltelik tíz kínos másodperc) Hogy is van?

N. A.: Ha fáj a fejed, legalább tudod, hogy rendelkezél egy fejjel és nem fej nélkül rohagálsz a folyosókon.

Viky

Szóséta

A kezdő szóból a végéig kell úgy eljutni, hogy minden egyes lépésben 1 betű változzon úgy, hogy a kapott szó is értelmes legyen. Egymás után nem lehet ugyanazon a pozícióban betűt változtatni. Ugyanaz a szó nem szerepelhet egynél többször egy feladványon belül, de az előfordulhat, hogy a megadott szavak között van olyan, amelyik többször is előfordul.

HAJ - ..... - ..... - ..... - KÁD - ..... - ..... - ..... - ZŰR - ..... -

..... - ..... - KÉZ

MENY - ..... - ..... - ..... - TETT - ..... - ..... - VELE - .....

- ..... - ..... - NÁSZ

Köszönjük a Bartók Béla Alapítvány támogatását!

Impresszum

Főszerkesztő: Bîtoancă Diana

Főszerkesztő helyettes: Horváth Brigitta

Tördelő: Bîtoancă Diana

Illusztrátor: Metz Norbert

Olvasószerkesztők: Boros Viktória, Erdős Zoltán, Fazakas Szilvia

Grafikusok: Bakó Beatrix, Bîtoancă Diana, Metz Norbert

Szerkesztők: Bakó Beatrix, Bîtoancă Diana, Bokor Zsolt, Boros Viktória, Fazakas Szilvia, Fodor Zsuzsanna, Gergelyfi Beáta,

Horváth Brigitta, Metz Norbert, Pál Tímea, Păduraru Silvia

Szellem(i) ir(ány)ító: Balla Lóránt

Elérhetőség:

juventusbbel@yahoo.com

Honlap:

http://juventus.bartok.ro

„Vagy állíts meg a folyosón!”